

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: JUDr. Ing. F. H., DSc., MBA**, narozeného dne „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Janem Hájkem, advokátem, se sídlem Masarykova 1120/43, 400 01, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvu zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství**, se sídlem Těšnov 65/17, 110 00, Praha 1, za účasti **osob zúčastněných na řízení: 1) Město Dubí**, IČ: 00266281, se sídlem Ruská 264, 417 01, Dubí, **2) Honební společenstvo Tetřívky Fojtovice**, IČ: 01570986, se sídlem Fojtovice 173, 417 41, Krupka, adresa pro doručování: k rukám JUDr. F. H., „X“, **3) Česká republika – Ministerstvo obrany**, IČ: 60162694, se sídlem Tychonova 221/1, 160 00, Praha 6, adresa pro doručování: náměstí Svobody 471/4, 160 00, Praha 6, **4) Lesy České republiky, s. p.**, IČ: 42196451, se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08, Hradec Králové, adresa pro doručování: Dr. Vrbenského 2874/1, 415 01, Teplice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2015, č. j. 85765/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM443/2015-16231,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství, ze dne 13. 1. 2015, č. j. 85765/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM443/2015-16231, a rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 3746/ZPZ/2014-3, JID: 140530/2014/KUUK, **s e p r o n e z á k o n n o s t z r u š u j í a v ě c s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva zemědělství, odboru státní správy lesů, myslivosti a rybářství, ze dne 13. 1. 2015, č. j. 85765/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM443/2015-16231, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce, M. K., společnosti TEP – AGRO, spol. s r. o., Honebního společenstva Tetřívek Fojtovice, města Krupky, Ing. M. Z. a Mysliveckého sdružení Ždírnice a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 10. 10. 2014, č. j. 3746/ZPZ/2014-3, JID: 140530/2014/KUUK. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve zkráceném přezkumném řízení z moci úřední zrušil rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru dopravy a životního prostředí (dále jen „magistrát“), ze dne 9. 7. 2013, č. j. MGMT-ODŽP/019225/2013/Mel/206/M/ro13, jímž byla uznána společenstevní honitba Tetřívek Fojtovice, a věc vrátil magistrátu k novému projednání a rozhodnutí. Žalobce současně v žalobě požadoval, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí krajského úřadu.

V žalobě žalobce předeslal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházejí z toho, že v rozhodnutí magistrátu nejsou uvedeny přiřčené pozemky, dohody s vlastníky pozemků nejsou podepsány a z rozhodnutí magistrátu není patrné, zda normovaný stav srnce obecného činí pro danou honitbu 44, nebo 18 kusů a u kamzíka není uvedeno žádné rozdělení, a není zřejmé ani to, zda byla skutečně splněna podmínka 500 ha souvislých pozemků. Žalobce namítal, že magistrátu předal podklady na nosiči CD, které obsahovaly údaje o pozemcích, vlastnicích pozemků a hranicích honitby. Předání podkladů mohou potvrdit JUDr. F. H. a Ing. J. M., pracovníci magistrátu. Tyto podklady však krajský úřad, ani žalovaný neměli v době svého rozhodování k dispozici. Na tom podle žalobce nic nemění skutečnost, že žalovaný ověřoval, zda mu byl postoupen celý spis, a dostalo se mu ujištění, že se tak stalo. Žalobce zdůraznil, že v době rozhodování správních orgánů jim chyběla část spisu podstatná pro rozhodnutí. K podpisům na smlouvách žalobce uvedl, že nikdy nebylo tvrzeno, že předmětné smlouvy byly podepsány, resp. že byly podepsány všechny. Tato skutečnost však podle žalobce nemá pro posouzení věci význam, neboť se jedná o pozemky, ohledně kterých platí, že neuzavření smluv nemá pro posouzení vzniku honitby význam v tom smyslu a v té míře, že by bylo překážkou vzniku honitby. Žalobce dále konstatoval, že nechce snižovat význam normovaných a minimálních stavů zvěře, nicméně se podle něj v rozhodnutí magistrátu jedná o písařskou chybu. Kamzík horský se v dané lokalitě vůbec nevyskytuje, a proto ani není a nemůže být uvedeno jeho rozlišení. Splnění podmínky 500 ha souvislých pozemků je podle žalobce zřejmé z přílohy spisu v podobě CD nosiče a dále k tomu lze odkázat na dohodu s Lesy České republiky ze dne 6. 2. 2013.

Žalobce také namítal, že správní orgány musí při rozhodování dodržovat zákonem stanovené postupy a lhůty pro vydání rozhodnutí, tj. v případě zkráceného přezkumného řízení dvouměsíční subjektivní a roční objektivní lhůtu. Podle žalobce krajský úřad takto nepostupoval. Rozhodnutí magistrátu bylo vydáno dne 9. 7. 2013 a nabylo právní moci dne

28. 8. 2013. Rozhodnutí krajského úřadu v přezkumném řízení však bylo vydáno až po uplynutí zákonem stanovené lhůty dne 10. 10. 2014, tudíž vůbec nemělo být vydáno. Toto pochybení nebylo odstraněno ani v odvolacím řízení. Podle žalobce nebyla zachována ani subjektivní lhůta, neboť krajský úřad měl informace o řešení honitby Tetřívek Fojtovice a o řešení změn výměr honiteb Jelenář a Habartice (rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 11. 2013), jakož i o změně rozhodnutí magistrátu ze dne 9. 7. 2013 (rozhodnutí magistrátu ze dne 4. 3. 2014) již v průběhu řízení, resp. v době vydání rozhodnutí, když všechna řízení mají vzájemnou návaznost.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Nesouhlasil s tvrzením žalobce, že krajský úřad rozhodoval ve zkráceném přezkumném řízení, aniž dodržel lhůty stanovené správním řádem. Podle žalovaného bylo rozhodnutí krajského úřadu vydáno ve lhůtě stanovené v § 97 odst. 2 správního řádu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 8/2011 a dodal, že pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení je třeba dodržet lhůtu patnácti měsíců od právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž tato lhůta byla splněna. Žalovaný dále uvedl, že rozhodnutí ve správním řízení musí obsahovat zákonem stanovené náležitosti včetně řádného odůvodnění, které má být přezkoumatelné samo o sobě. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 161/2013. Zdůraznil, že přezkoumávané rozhodnutí trpělo vadami, které byly zjevné bez toho, aby měl žalovaný k dispozici kompletní správní spis. Náležitosti rozhodnutí o uznání honitby stanoví zejména § 29 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Žalovaný připomněl, že v rozhodnutí magistrátu o uznání honitby je sice odkaz na pozemky přičleněné, ovšem není v něm uveden důvod jejich přičlenění, když nepodepsané dohody o přičlenění honebních pozemků k neurčité honitbě, které jsou součástí rozhodnutí, nelze považovat za důvod přičlenění. Dále je v předmětném rozhodnutí uveden popis hranic honitby, ovšem vyznačení obvodu hranice honitby součástí rozhodnutí není. Další nedostatek uvedeného rozhodnutí spatřoval žalovaný ve stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře, kdy z rozhodnutí není patrné, zda normovaný stav srnce obecného pro honitbu Tetřívek Fojtovice činí 18, nebo 44 kusů, a nesprávné je také uvedení minimálních a normovaných stavů kamzíka horského. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není v odůvodnění předmětného rozhodnutí magistrátu vůbec uvedeno, jak se vypořádal s námitkami účastníků řízení, které byly v řízení uplatněny. Určité nedostatky shledal žalovaný také v doručování přezkoumávaného rozhodnutí spoluvlastníkům některých honebních pozemků, neboť v případě manželů P., J. a M. V. a dalších spoluvlastníků pozemků nedoručil magistrát své rozhodnutí každému zvlášť. Žalovaný shrnul, že přezkoumávané rozhodnutí magistrátu trpělo takovými vadami, že nebylo možno postupovat jinak než toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit magistrátu k novému řízení.

Dále žalovaný upozornil na to, že právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 74/2013, podle kterého rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení lze vydat jen ve dvouměsíční subjektivní a roční objektivní lhůtě vyplývajících z § 96 odst. 1 správního řádu, je zcela překvapivým způsobem řešení dané věci. Tento právní názor byl vysloven až po osmi letech od účinnosti správního řádu, kdy do té doby byla daná problematika interpretována opačně (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 68/2010 a 8 As 57/2010), tedy že lhůty uvedené v § 96 odst. 1 správního řádu se pro zkrácené přezkumné řízení nepoužijí a pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném

řízení je třeba dodržet jen lhůtu patnácti měsíců od nabytí právní moci přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že výše uvedený právní názor vyžadující aplikaci lhůt podle § 96 odst. 1 správního řádu na zkrácené přezkumné řízení je v příkrém rozporu s textem správního řádu, kdy zmíněné ustanovení se vztahuje jen na situace, kdy je zahajováno přezkumné řízení, a nelze je použít v případě zkráceného přezkumného řízení, kdy k zahájení řízení nedochází. Žalovaný poukázal na usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 817/06 obsahující výkladová pravidla a dodal, že text správního řádu je zcela jednoznačný. Pokud Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 As 74/2013 odkázal na § 98 správního řádu s tím, že pro zkrácené přezkumné řízení musí být splněny i ostatní podmínky přezkumného řízení, žalovaný konstatoval, že za tyto podmínky je nutné považovat např. šetření práv nabytých v dobré víře, nikoli lhůty stanovené pro vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení, které se ve zkráceném přezkumném řízení nevydává. Žalovaný dodal, že důsledkem popsaného právního názoru Nejvyššího správního soudu je nepřezkoumatelnost rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, což je nutné považovat za nezákonnou obhajobu rozhodnutí vydaných v rozporu s právními předpisy. Dodržením předmětného názoru by byli poškozeni i účastníci řízení, neboť by nedošlo k nápravě stavu v rozporu s právními předpisy, ačkoli je to podle § 97 a násl. správního řádu možné a žádoucí. Předmětný názor Nejvyššího správního soudu je tak podle žalovaného v přímém rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který každému zaručuje právo na spravedlivý proces. Podle žalovaného je proto nutné uvedený právní názor napadnout a neřídít se jím v zájmu ochrany právem chráněných zájmů a práva na spravedlivý proces.

Osoba zúčastněná na řízení č. 3 Česká republika – Ministerstvo obrany ve vyjádření k žalobě uvedla, proti napadenému rozhodnutí nemá žádné výhrady a ponechává na úvaze soudu, zda jsou naplněny podmínky pro jeho zrušení. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se k žalobě nevyjádřily.

Při jednání soudu konaném dne 21. 6. 2017 právní zástupce žalobce zrekapituloval dosavadní průběh řízení o vydání nového rozhodnutí ve věcech, kde krajský úřad ve zkráceném přezkumném řízení zrušil rozhodnutí magistrátu, a konstatoval, že věc se nachází ve stavu těsně před vydáním nového rozhodnutí. Dále poukázal na závěr č. 89 Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 3. 2010, podle něhož v případě zkráceného přezkumného řízení je třeba v souladu s § 96 odst. 1 správního řádu vydat rozhodnutí do dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci. V tomto směru nepřinesl rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 74/2013 zcela nové závěry, když se navíc jednalo pouze o sjednocení rozporné judikatury. Dodal, že závěry korespondující s obsahem rozhodnutí rozšířeného senátu byly i v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí prezentovány v odborné literatuře a v komentářích.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání uvedl, že zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu žalovaný v současné době plně respektuje. Vzhledem k tomu, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tento rozsudek, který oproti dosavadní judikatuře a praxi správních orgánů změnil posuzování běhu lhůt pro rozhodování ve zkráceném přezkumném řízení, ještě nebyl vyhotoven v písemné podobě, pověřený pracovník žalovaného zastával názor, že závěry obsažené v tomto rozsudku nelze na

danou věc aplikovat. Došlo by tím k nepřiměřeně tvrdému zásahu a poškození práv ostatních účastníků řízení. Závěr Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 26. 3. 2010 označil pověřený pracovník žalovaného za ojedinělý názor, který nebyl závazný pro postup správních orgánů a následně byl opuštěn. Zdůraznil, že rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byl vydán pod vlivem skutkových okolností konkrétního případu a není přípustné závěry obsažené v předmětném rozsudku retroaktivně použít na případy, které správní orgány řešily před jeho vydáním.

Honební starosta Honebního společenstva Tetřívky Fojtovice (osoba zúčastněná na řízení č. 2) při jednání soudu podotkl, že původní rozhodnutí o uznání honitby nabylo právní moci, všechny dotčené subjekty byly se stávajícím stavem srozuměny a nebylo mezi nimi sporů. Podle jeho názoru optimálním řešením věci je zachovat vše tak, jak bylo do vydání rozhodnutí krajského úřadu v rámci zkráceného přezkumného řízení.

Pověřená pracovnice osoby zúčastněná na řízení č. 4 – společnosti Lesy České republiky, s. p. – se při jednání soudu k věci nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru dopravy a životního prostředí, ze dne 9. 7. 2013, č. j. MGMT-ODŽP/019225/2013/Mel/206/M/ro13, jímž byla s účinností od 1. 1. 2014 uznána společenstevní honitba Tetřívky Fojtovice, nabylo právní moci dne 28. 8. 2013. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, č. j. 3746/ZPZ/2014-3, JID: 140530/2014/KUUK, jímž bylo zmíněné rozhodnutí magistrátu ve zkráceném přezkumném řízení z moci úřední zrušeno a věc vrácena magistrátu k novému projednání a rozhodnutí, bylo vydáno dne 10. 10. 2014.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud zaměřil na námitku žalobce, že rozhodnutí krajského úřadu v přezkumném řízení bylo vydáno až po uplynutí zákonem stanovené roční objektivní lhůty. Tato lhůta je upravena v § 96 odst. 1 správního řádu, podle kterého „[u]snesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán

o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.“ Výkladem tohoto ustanovení ve vztahu ke zkrácenému přezkumnému řízení se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že „...rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu je možné vydat pouze ve dvouměsíční subjektivní lhůtě a roční objektivní lhůtě vyplývající z § 96 odst. 1 správního řádu.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a neshledává žádný důvod se od něj odchýlit.

Vzhledem k tomu, že žalovaný s uvedeným právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v písemném vyjádření k žalobě zásadně nesouhlasil, považuje zdejší soud za potřebné připomenout, jaké úvahy k formulaci předmětného právního názoru vedly. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že „[s]právní řád jako zvláštní prostředek dozorčího práva upravuje možnost z moci úřední přezkoumat pravomocná rozhodnutí v přezkumném řízení. Zákon rozlišuje dva typy přezkumného řízení a to „řádne“ a zkrácené. „Řádné“ přezkumné řízení podle § 94 a násl. správního řádu se zahajuje usnesením, které lze vydat v subjektivní lhůtě dvou měsíců od okamžiku, kdy se správní orgán o důvodu zahájení dozvěděl, a v objektivní lhůtě jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci (§ 96 odst. 1 správního řádu). Rozhodnutí, jímž se ruší nebo mění přezkoumávané rozhodnutí, je nutno vydat ve lhůtě patnácti měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 97 odst. 2 správního řádu). Z procesně ekonomických důvodů správní řád v § 98 upravuje také tzv. zkrácené přezkumné řízení, které lze provést za splnění tří podmínek: (i) porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu, (ii) jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení, a (iii) není zapotřebí vysvětlení účastníků. Prvním úkonem správního orgánu při zkráceném přezkumném řízení je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.

Ústavní soud ve své judikatuře aplikuje mj. zásadu materiálního právního státu dovozovanou z čl. 1 Ústavy České republiky. V nálezu ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. II. ÚS 566/05, Ústavní soud uvedl: „Materiální právní stát je vystavěn mimo jiné na důvěře občanů v právo a právní řád. Podmínkou takové důvěry je stabilita právního řádu a dostatečná míra právní jistoty občanů. Stabilita právního řádu a právní jistota je ovlivňována nejen legislativní činností státu (tvorbou práva), ale též činností státních orgánů aplikujících právo (...)“. Právní jistota občanů vyžaduje rovněž ochranu práv nabytých v dobré víře. Z těchto důvodů procesní předpisy, včetně správního řádu, upravují právní moc rozhodnutí. Doktrína rozlišuje formální a materiální aspekt právní moci. Právní moc ve formálním smyslu je stav, kdy rozhodnutí již nelze přezkoumat, změnit či zrušit na základě řádného opravného prostředku (zpravidla nastává následkem doručení rozhodnutí účastníkům a absencí opravných prostředků, které buď nejsou přípustné, byly neúspěšně vyčerpány, nebo nebyly využity). Materiální právní mocí se pak rozumí závaznost rozhodnutí pro účastníky a pro správní orgány. V důsledku této závaznosti již obecně není možné o stejné otázce znovu rozhodovat (*res administrata*). Pravomocné rozhodnutí lze zrušit či změnit pouze výjimečně za splnění podmínek stanovených právními předpisy (např. na základě mimořádných opravných prostředků). Takovou výjimečnou možnost revize pravomocného rozhodnutí správního orgánu představuje i přezkumné řízení. Zákonodárce si byl vědom problematičnosti tohoto institutu právě ve vztahu k zásadě demokratického právního státu

a z ní vyplývající ochrany právní jistoty a nabytých práv, proto jej oproti předchozí úpravě obsažené ve správním řádu z roku 1967 omezil a svázal s řadou striktních podmínek, mezi nimiž lze jmenovat právě lhůty a příkaz šetřit práv nabytých v dobré víře a proporcionality obsažený v § 94 odst. 4 správního řádu.

Při zohlednění těchto obecných zásad je třeba přistoupit i k posouzení sporné právní otázky. Pokud je přezkumné řízení chápáno jako výjimečný institut zasahující do právní jistoty a nabytých práv založených pravomocným rozhodnutím správního orgánu, je nezbytné podmínky pro aplikaci tohoto výjimečného institutu vykládat restriktivně (výjimky je třeba vykládat úzce).

Zkrácené přezkumné řízení navíc představuje výjimku z obecného „řádného“ přezkumného řízení. Není důvod, proč právní jistotu účastníků v případě zkráceného přezkumného řízení omezovat více než v případě „řádného“ přezkumného řízení, které nelze zahájit po uplynutí lhůt uvedených v § 96 odst. 1 správního řádu. „Řádné“ přezkumné řízení navíc podstatně více šetří práva účastníků, neboť se před vydáním rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu mohou vyjádřit mj. k správním orgánem spatřované nezákonnosti pravomocného přezkoumávaného rozhodnutí a k otázce zásahu do práv nabytých v dobré víře a proporcionality. Naproti tomu v případě zkráceného přezkumného řízení jsou účastníci postaveni před hotovou věc, neboť prvním úkonem, který je jim intimován, je až rozhodnutí o změně či zrušení pravomocného přezkoumávaného řízení. V důsledku právního názoru, který aplikaci lhůt dle § 96 odst. 1 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení vylučoval, je toto výjimečné zkrácené přezkumné řízení pro přezkumný orgán „komfortnější“. V případě, že zjistí informaci, která nasvědčuje, že pravomocné rozhodnutí je nezákonné, není totiž nucen postupovat rychle a efektivně a šetřit práva účastníků a dotčených osob tím, že by v přísných lhůtách dle § 96 odst. 1 správního řádu zahájil „řádné“ přezkumné řízení a účastníkům by tak umožnil se vyjádřit, nýbrž může spoléhat, že v mnohem benevolentnější lhůtě dle § 97 odst. 2 správního řádu vyřídí věc „od stolu“.

Jak správně poukázal předkládající senát, aplikaci lhůt vyplývajících z § 96 odst. 1 správního řádu i na zkrácené přezkumné řízení nasvědčuje i znění § 98 věty první správního řádu, která pro provedení zkráceného přezkumného řízení vyžaduje splnění ostatních podmínek pro přezkumné řízení, kterými je třeba rozumět právě dodržení lhůt uvedených v § 96 odst. 1 správního řádu.“

V konkurenci s těmito argumenty nemohou úvahy žalovaného obstát, proto zdejší soud ve shodě s právním názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu konstatuje, že rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení musí být vydáno ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku od právní moci rozhodnutí ve věci. Datem určujícím počátek roční objektivní lhůty pro vydání rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení je v projednávané věci den 28. 8. 2013, kdy nabylo právní moci přezkoumávané rozhodnutí magistrátu. Roční objektivní lhůta počala plynout dne 29. 8. 2013 a uplynula dne 28. 8. 2014. Rozhodnutí krajského úřadu ve zkráceném přezkumném řízení však bylo vydáno teprve dne 10. 10. 2014, tj. po marném uplynutí uvedené lhůty. V daném okamžiku tedy již krajský úřad

nebyl oprávněn rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení vydat, což činí jeho rozhodnutí nezákonným.

K temporálním účinkům soudní judikatury soud připomíná závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[s]oudy rozhodující ve správním soudnictví ... mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.“ Žalovaný se tedy mylí, pokud tvrdí, že názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu formulovaný v jeho rozsudku ze dne 9. 12. 2014, č. j. 2 As 74/2013 - 45, publ. pod č. 3166/2015 Sb. NSS, nelze aplikovat při posuzování žaloby v projednávané věci.

Soud uzavírá, že pokud žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí krajského úřadu vydané ve zkráceném přezkumném řízení po uplynutí roční objektivní lhůty uvedené v § 96 odst. 1 správního řádu, je nutno napadené rozhodnutí považovat za nezákonné. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil. Protože bylo nezákonností zatíženo již prvostupňové rozhodnutí krajského úřadu vydané ve zkráceném přezkumném řízení, soud zároveň podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i toto rozhodnutí. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (nikoli však ze zaplaceného soudního poplatku).

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil. S ohledem na zavedenou praxi krajských soudů a Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 19. 8. 2016, č. j. 4 As 56/2016 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 3 As 85/2015 - 8, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 As 220/2015 - 49, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 223/2015 - 43, ze dne 6. 10. 2015, č. j. 8 As 171/2014 - 67, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 10 As 43/2015 - 49, vše dostupné na www.nssoud.cz) soud v dané situaci nezahrnul vypořádání nákladů řízení osob zúčastněných na řízení do výroku a zabýval se jím toliko v odůvodnění tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. června 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová